

Emotionellt engagerande för fyra händer

Mirka Viitala och Emil Holmström gottade sig åt Mozarts sprudlande tonkaskader i Berghälls kyrka.

KONSERTRECENSION Aino Ackté-kammarfestivalens vinterkonsertserie

Mirka Viitala & Emil Holmström, piano. Mozart, Kurtág, Bach-Kurtág.
I Café Sonck 8.2.

Den oförbrännliga idésprutan Suvit Olavinen tyckte inte att ett femtiotal konserter från vår till höst var nog. Den åttonde Aino Ackté-kammarfestivalen till ära, planerade hon alltså även en vinterserie om tjugo konserter från 10 januari till 22 mars.

Som vanligt är det uttrycksmässigt brett mellan väggarna och högt till tak i det utrymmesmässigt rätt begränsade Café Sonck i Berghälls kyrka och programmet beskriver en spänande båge från barock till nyaste nytt, från operalegender som Jorma Hynninen, Taru Valjakka och Esa Ruuttunen via kammarmusik och lied till den neapolitanska sångskatten, fado och jazz.

I torsdags hade man hunnit halvvägs, vilket vederbörligen firades med alltför sällan hörd fyrhändig

pianomusik med radarparet Mirka Viitala och Emil Holmström. När har ni senast hört någon av Mozarts överraskande talrika sonater för fyra händer och hur ofta får man en chans att höra ungerske nestorn György Kurtág – 92 om en dryg vecka – kongeniala Bacharrangemang?

Sprudlande och innerligt

Idén att interfoliera ett urval stycken ur den åttonde volymen av Kurtág:s samling pedagogiska piano-

■ Pianisten Mirka Viitala uppträdde tillsammans med Emil Holmström i det utrymmesmässigt rätt begränsade Café Sonck i Berghälls kyrka.
FOTO: TUOMO EERIKAINEN

stycken *Játék* med hans Bacharrangemang – koralförspelet samt *Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit* ur kantaten *Actus Tragicus* – var ypperlig. Osökt inställde sig frågan om man inte kunde ha tänkt sig hela programmet uppbyggt kring detta?

Det hade onekligen resulterat i en dramaturgiskt helgjuten helhet, fast då hade vi ju missat de två inramande Mozartsonaterna. Den första skriven för honom själv och systern Nannerl och betydligt tidigare än vad Köchelnumret 381 ger vid handen, medan C-dursonaten K 521 är ett i kölvattnet av *Don Giovanni* tillkommet, antagligen för två pianon avsett, mästerverk.

Viitala och Holmström gottade sig åt såväl Mozarts sprudlande tonkaskader som den mer stramt innerliga bachskt-kurtágska estetiken. Pianoakustiken är inte helt lättbemästrad under de sonckska valven och kanske hade man kunnat tänka sig ett lättare, mer luftigt grepp i framför allt den tidigare Mozartsonaten. Ett njutbart spel var det hur som helst och emotionellt engagerande därtill.

MATS LILJEROOS
kultur@ksfmedia.fi